

Racen met het verkeer

Het is druk in New York, dikke rijen auto's staan te wachten. Even lekker snel doorrijden is er daar niet bij. Het is daarom niet gek dat New York veel gebruik maakt van fietskoeriers. Ivo Vermeulen (30) vertelt aan The All American hoe het is om bikemessenger in the Big Apple te zijn.

Door Stéphanie de Geus

Ivo is ondertussen al drie jaar fietskoerier, eerst in Boston en nu al twee jaar in Manhattan. "Ik wilde dit altijd al doen, maar ik mocht het nooit van mijn ex-vrouw. Ze zei dat het gevaarlijk was. Toen we gingen scheiden dacht ik: Dit is mijn kans!"

Hij belde een paar bedrijven en belandde bij *City Express* in Boston. "We noemden ze *shity express*, ze betaalden ons amper! We kregen voor het dragen van zware rugzakken niet extra uitbetaald. In Manhattan werk ik nu voor *Breakaway*, daar is het veel beter."

Het leukst aan het werk vindt Ivo dat hij geen vaste werkplek heeft. Hij komt op veel plaatsen en ziet veel mensen. "Mensen die met elkaar op de vuist gaan, mensen die rondlopen in luiers. Gewoon het alledaagse *crazy New York shit*."

Door het fietsen krijgt hij voldoende lichaamsbeweging en frisse lucht. Na drie jaar fietsen heeft hij een goede conditie gekregen. "Ik kan net zo snel fietsen als het verkeer. Ik kan het niet heel lang volhouden, maar toch wel zeker zes of zeven blokken. Het is gewoon een kick om zo door het verkeer heen te schieten!"

Ivo Vermeulen

"My greatest fear of all is getting doored"

Maar het blijft gevaarlijk werk en het geld dat Ivo verdient in vergelijking met de risico's is veel te weinig. "Ik krijg 46% uitbetaald van de opbrengst van de pakjes die ik aflever. De zakenmensen krijgen dus het grootste deel van de winst. Dat is echt *bullshit*, want ik word elke dag bijna doodgereden!"

Hij heeft dan ook wel ongelukken gehad. Het ergste vindt hij het als er een autodeur vlak voor zijn neus wordt open gedaan. *Getting doored*, zoals hij het noemt. "De eerste keer dat dat gebeurde, vloog ik met fiets en al over de autodeur heen. Ik moest naar het ziekenhuis, want ze dachten dat ik mijn heup gebroken had! Gelukkig was hij alleen maar zwaar gekneusd."

"Laatst knalde ik ook een keer tegen een autodeur en sneed ik mijn duim open. Het klonk alsof je in een stuk rauwe kip snijdt! Het deed hartstikke zeer en het was eigenlijk niet echt veilig meer om te fietsen. Later die dag knalde ik nog een keer tegen een autodeur op en had ik een snee in de duim aan mijn andere hand!"

Hij rijdt ook vaak genoeg voetgangers aan, omdat ze gewoon niet uitkijken. Hij rijdt ze niet expres aan, maar soms kan hij ze gewoon niet ontwijken omdat hij zo snel fietst. "Er was eens een jongen die de straat over wilde steken samen met zijn vriendin. Zijn vriendin zag me wel aankomen en bleef aan de kant staan. De jongen wilde toch oversteken. Ik wilde hem van links voorbijgaan. Maar toen stapte hij van links naar rechts om me te ontwijken en sprong precies voor me! Ik kon hem niet meer ontwijken en knalde zo tegen hem op. Hij wilde iets tegen mij zeggen, maar zijn vriendin was hem voor! Ze schold hem helemaal uit. 'What the hell is wrong with you?!' schreeuwde ze naar hem. Dat was best grappig!" Ivo is er wel achter gekomen dat dit werk hem soms ook ontzettend boos en chagrijnig kan maken. Op dit soort dagen zit dan ook echt alles tegen. "Dan lijken de taxi's expres hun deur voor je neus open te

gooien en dan lopen alle voetgangers in de weg. Of niemand weet iets van een pakje dat afgeleverd moet worden. Alles bij elkaar, daar kan ik dan best goed chagrijnig van worden”, vertelt Ivo.

Een pakje moet meestal binnen anderhalf uur afgeleverd zijn. “Dat is tijd zat”, vindt Ivo. Meestal levert hij zo'n 20 tot 25 pakketjes af op een dag. Op een rustige werkdag is dat iets minder: ongeveer 15 tot 20. “Mijn recordaantal is 37 op een dag, dat was een goede dag toen!”, aldus Ivo.

Je hebt ook *rushes*. Dat zijn pakketjes die moeten binnen een uur afgeleverd worden, ongeacht de afstand die ze moeten afleggen. Een dubbele *rush* betekent dat het pakje binnen veertig minuten afgeleverd moet worden. Dan heb je ook nog een driedubbele *rush*, dan moet het pakketje binnen twintig minuten afgeleverd worden en het maakt niet uit waar je op dat moment bent. “Mijn beste driedubbele *rush* heb ik in negentien minuten gedaan. Ik moest zestig blokken fietsen, door het middagverkeer heen en ik had ook nog eens vier zware kledingzakken bij me. Tegen de tijd dat ik de boel afgeleverd had, had ik een hele lamme arm! Die tas was zo zwaar!”

Ivo wil dit werk niet nog jaren blijven doen. Hij heeft het wel gehad met het werk en wil er graag mee stoppen. “Het is gevaarlijk rotwerk,” vertelt Ivo. Op dit moment probeer ik werk te vinden in de fotografie, zodat ik hiermee kan stoppen.”

Stéphanie de Geus 2006 ©